

"मीठे बच्चे- अब अशरीरी भएर घर जानु छ यसैले जब कसैसँग कुरा गर्दा आत्मा भाइ-भाइ सम्भेर कुरा गर, देही-अभिमानी रहने मेहनत गर ।"

प्रश्न:- भविष्य राजतिलक प्राप्त गर्ने आधार के हो ?

उत्तर:- पढाइ । हरेकले पढेर राजतिलक लिनु छ । बाबाको कर्तव्य (ड्युटी) हो पढाउने, यसमा आशीर्वादको कुरै छैन । पूरा निश्चय छ भने श्रीमत्तमा चलिराख । गल्ती (गफलत) गर्नु हुँदैन । यदि मतभेदमा आएर पढाइ छोड्यौ भने फेल हुनेछौ, यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे, आफूमाथि दया गर । आशीर्वाद माग्नु छैन, पढाइमा ध्यान दिनु छ ।

ओम् शान्ति । परम शिक्षकले बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । बच्चाहरू जान्दछन्- परमपिता परमात्मा, पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ । यस्तो तिमीलाई पढाउनुहुन्छ जुन अरू कसैले पढाउन सक्दैन । तिमी भन्दछौ- शिवबाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । हेर, उहाँ बाबा कुनै एकको मात्र हुनुहुन्न । मन्मनाभव, मध्याजीभव, यसको अर्थ सम्झाउनुहुन्छ- मलाई याद गर । बच्चाहरू त अहिले समझदार भएका छन् । बेहदका बाबाले भन्नुहुन्छ- तिम्रो वर्सा त छ नै- यो कहिल्यै भुल्नुहुँदैन । बाबा आत्माहरूसँग नै कुरा गर्नुहुन्छ । अहिले तिमी जीव आत्मा हौ नि । बेहदका बाबा पनि निराकार हुनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ- यस तनद्वारा उहाँ हामीलाई पढाइरहनुभएको छ अरू कसैले यस्तो सम्भन्दैनन् । विद्यालय (स्कूल)मा शिक्षकले पढाउँछन् भने भन्नेछन् लौकिक शिक्षकले, लौकिक बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । यहाँ हुनुहुन्छ पारलौकिक परम शिक्षक (सुप्रीम टीचर) जसले पारलौकिक बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । तिमी पनि परलोक, मूलवतनका निवासी हौ । बाबा पनि परलोकमा रहनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ म पनि शान्तिधामको निवासी हुँ र तिमी पनि वहाँको नै निवासी हौ । हामी दुवै एक धामका निवासी हौ । तिमी आफूलाई आत्मा सम्भ । म परम आत्मा हूँ । अहिले तिमी यहाँ पार्ट बजाइरहेका छौ । पार्ट बजाउँदा-बजाउँदा तिमी अहिले पतित बनेका छौ । यो सारा बेहदको रङ्गमञ्च (मण्डवा) हो, जसमा खेल हुन्छ । यो सारा सृष्टि कर्मक्षेत्र हो, यसमा खेल भइरहेको छ । यो पनि केवल तिमीले नै जान्दछौ । यो बेहदको खेल हो, यसमा दिन र रात पनि हुन्छ । सूर्य र चन्द्रमाले कति बेहदको रोशनी दिन्छन्, यो हो बेहदको कुरा । अहिले तिमीलाई ज्ञान पनि छ । रचयिता नै आएर रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय दिनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य (राज) सुनाउन आएको छु । यो पाठशाला हो, पढाउनेवाला अभोक्ता हुनुहुन्छ । यस्तो कसैले भन्दैनन् कि म अभोक्ता हुँ । अहमदाबादमा एउटा साधुले यस्तो भन्ये, तर पछि ठगी समातियो । यस समयमा ठगी पनि धेरै निस्किएको छ । भेषधारी धेरै छन् । यिनको त कुनै भेष (ड्रेस) छैन । मनुष्यहरू सम्भन्छन्- कृष्णले गीता सुनाए त्यसैले आजकाल कति कृष्ण बनेका छन् । तर यति धेरै कृष्ण त हुँदैनन् । यहाँ त तिमीलाई शिवबाबा आएर पढाउनुहुन्छ, आत्माहरूलाई सुनाउनुहुन्छ । तिमीलाई बारम्बार भनिएको छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर भाइ-भाइलाई सुनाऊ । बुद्धिमा रहोस्- बाबाको ज्ञान हामी भाइहरूलाई सुनाउँछौ । पुरुष (मेल) अथवा महिला (फीमेल) दुवै भाइ-भाइ हुन् । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी सबै मेरा वर्साको हकदार हौ । मिल्न त महिला (फीमेल) लाई वर्सा मिल्दैन किनभने उनीहरूलाई विवाह घर जानु छ । यहाँ त हुन् नै सबै आत्माहरू । अशरीरी भएर जानु छ घर । अहिले जुन तिमीलाई ज्ञान रत्न मिल्छ यो अविनाशी रत्न बन्दछ । आत्मा नै ज्ञानको सागर बन्छ नि । आत्माले नै सबथोक गर्छ । तर मनुष्यहरूलाई देह-अभिमान हुनाको कारण, देही-अभिमानी बन्दैनन् । अब तिमीले देही-अभिमानी बनेर एक बाबालाई याद गर्नु छ । केही त मेहनत चाहिन्छ नि । लौकिक गुरुलाई कति याद गर्छन् । मूर्ति राखिदिन्छन् । अब कहाँ शिवको चित्र, कहाँ मनुष्यको चित्र । रात-दिनको फरक छ । उनीहरू गुरुको फोटो लगाउँछन् । पतिहरूलाई अरूको फोटो लगाएको राम्रो लाग्दैन । हो, शिवको लगाए भने सबैलाई राम्रो लाग्नेछ किनभने उहाँ त परमपिता हुनुहुन्छ नि । उहाँको चित्र त हुनुपर्छ । उहाँ हुनुहुन्छ गलाको हार बनाउनेवाला । तिमी रुद्र मालाको मोती बन्नेछौ । हुन त सारा दुनियाँ रुद्र माला पनि हो, प्रजापिता ब्रह्माको माला पनि हो । माथि वंशवृक्ष (सिजरा) छ । त्यो हो हदको वंशवृक्ष, यो हो बेहदको । जति पनि मनुष्यमात्र छन्, सबैको माला छ । आत्मा कति सानोभन्दा सानो बिन्दु छ । बिलकुल सानो बिन्दु छ । यसरी-यसरी बिन्दु दिँदै जाऊ तब अनगिन्ती हुनेछ । गन्दा-गन्दा थाक्नेछौ । तर हेर, आत्माको वृक्ष कति सानो छ । ब्रह्म तत्त्वमा धेरै सानो ठाउँमा रहन्छ । तिनीहरू फेरि यहाँ आउँछन् पार्ट बजाउन । यहाँ फेरि कति ठूलो दुनियाँ छ । हवाईजहाजमा (एरोप्लेनमा) कहाँ-कहाँ जान्छन् । वहाँ फेरि हवाईजहाज आदिको आवश्यकता छैन । आत्माहरूको सानो वृक्ष छ । यहाँ मनुष्यहरूको कति ठूलो वृक्ष छ । यी सबै हुन् प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान । जसलाई कसैले एडम, कसैले आदि देव भन्छन् । पुरुष-महिला (मेल-फीमेल)

त अवश्य छन् । तिम्रो हो प्रवृत्ति मार्ग । निवृत्ति मार्गको खेल हुँदैन । एक हातले के हुन्छ । दुवै पाङ्ग्रा चाहिन्छ । दुइटा छन् भने आपसमा रेस गर्छन् । दोस्रो पाङ्ग्राले साथ दिएन भने ढिला हुनेछन् । तर एको कारणले रोकिनुहुन्न । पहिला-पहिला पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो । फेरि हुन्छ अपवित्र । गिदै जान्छन् । तिम्रो बुद्धिमा सारा ज्ञान छ । यो वृक्ष कसरी बढ्छ, कसरी वृद्धि (एडीशन) हुँदै जान्छ । यस्तो वृक्ष कसैले निकाल्न सक्दैन । कसैको बुद्धिमा रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छुँदै छैन । यसैले बाबाले भन्नुभएको थियो- यो लेख कि हामीले रचयिताद्वारा रचयिता र रचनाको ज्ञानको (नलेजको) अन्त्य पाएका छौं । उनीहरूले त न रचयितालाई जान्दछन्, न रचनालाई । यदि परम्परादेखि यो ज्ञान चल्दै आएको भए कसैले बताओस् । तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू बाहेक अरू कसैले बताउन सक्दैनन् । तिमी जान्दछौ- हामी ब्राह्मणहरूलाई नै परमपिता परमात्माले पढाउनुहुन्छ । हामी ब्राह्मणहरूको नै उच्चभन्दा उच्च धर्म हो । चित्र पनि अवश्य देखाउनुपर्छ । चित्र बिना कहिल्यै बुद्धिमा बस्नेछैन । चित्र धेरै ठूला-ठूला हुनुपर्छ । विभिन्न (भेराइटी) धर्महरूको वृक्ष कसरी बढ्छ, यो पनि सम्झाइएको छ । पहिला त भन्थ्यौ- हामी आत्मा सो परमात्मा, परमात्मा सो हामी आत्मा । अब बाबाले यसको पनि अर्थ बताउनुभएको छ । अहिले हामी सो ब्राह्मण छौं फेरि हामी सो देवता बन्नेछौं, नयाँ दुनियाँमा । अहिले हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं अर्थात् यो हो पुरुषोत्तम बन्ने संगमयुग । यो सबै तिमी सम्झाउन सक्छौ- रचयिता र रचनाको अर्थ, 'हम सो' को अर्थ । ओम् अर्थात् म आत्मा फस्ट, फेरि यो शरीर हो । आत्मा अविनाशी र शरीर विनाशी छ । हामी यो शरीर धारण गरेर पार्ट बजाउँछौं । यसलाई भनिन्छ आत्म अभिमान । हामी आत्माले फलानो पार्ट बजाउँछौं, हामी आत्माले यो गछौं, हामी आत्मा परमात्माका बच्चा हौं । कति अनौठो (वण्डरफुल) ज्ञान छ । यो ज्ञान बाबामा नै छ, यसैले बाबालाई नै बोलाउँछन् ।

बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानको सागर । उहाँको तुलनामा फेरि छ अज्ञानको सागर, आधा कल्प हुन्छ ज्ञान, आधा कल्प हुन्छ अज्ञान । ज्ञानको बारेमा कसैलाई थाहा नै छैन । ज्ञान भनिन्छ रचयिताद्वारा रचनालाई जान्नु । त्यसोभए अवश्य रचयितामा नै ज्ञान छ नि, यसैले उहाँलाई रचयिता भनिन्छ । मनुष्यहरूले सम्झन्छन् रचयिताले यो रचना रचनुभएको हो । बाबा सम्झाउनुहुन्छ यो त अनादि बनीबनाऊ खेल हो । भन्दछन्- पतित-पावन आउनुहोस्, त्यसोभए रचयिता कसरी भन्ने त ? रचयिता तब भनिनेछ जब प्रलय भएपछि रचिन्छ । बाबाले त पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुहुन्छ । त्यसैले यो सारा विश्वको जुन वृक्ष छ त्यसको आदि-मध्य-अन्त्यलाई त प्यारा बच्चाहरूले नै जान्दछन् । जसरी मालीले हर एक बीज र वृक्षलाई जान्दछ । बीउलाई देखेपछि सारा वृक्ष बुद्धिमा आउँछ । त्यस्तै यो हो मनुष्य सृष्टिको (ह्युम्यानिटीको) बीज । उहाँलाई कसैले जान्दैनन् । गाउँछन् पनि परमपिता परमात्मा सृष्टिको बीजरूप हुनुहुन्छ । सत्, चित, आनन्द स्वरूप हुनुहुन्छ, सुख, शान्ति, पवित्रताको सागर हुनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ- यो सारा ज्ञान परमपिता परमात्माले यस शरीरद्वारा दिइरहनुभएको छ । त्यसैले अवश्य यहाँ आउनुहुन्छ नि । प्रेरणाद्वारा पतितहरूलाई पावन कसरी बनाउनुहुन्छ । त्यसैले बाबा यहाँ आएर सबैलाई पावन बनाएर लैजानुहुन्छ । उहाँ बाबाले नै तिमीलाई पाठ पढाइरहनुभएको छ । यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग । यसमा तिमी भाषण गर्न सक्छौ, कसरी आत्मा तमोप्रधानबाट श्रेष्ठ सतोप्रधान बन्छन् । तिम्रो पासमा विषयहरू (टपिक) त धेरै छन् । यो पतित तमोप्रधान दुनियाँ सतोप्रधान कसरी बन्छ- यो पनि जान्न लायक छ । पछि गएर तिम्रो यो ज्ञान सबैले सुन्नेछन् । कतिले छोडिदिन्छन् पनि फेरि आउनेछन् किनभने गति-सद्गतिको दोकान (हट्टी) एउटै छ । तिमी भन्न सक्छौ- सबैको सद्गति दाता एक बाबा नै हुनुहुन्छ । उहाँलाई श्री श्री भनिन्छ । श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा । उहाँले हामीलाई श्रेष्ठ बनाउनुहुन्छ । श्रेष्ठ छ सत्ययुग, भ्रष्ट छ कलियुग । भन्छन् पनि, भ्रष्टाचारी । तर आफूलाई सम्झ्दैनन् । पतित दुनियाँमा एक जना पनि श्रेष्ठ छैन । श्री श्री जब आउनुहुन्छ तब आएर श्री बनाउनुहुन्छ । श्री को टाइटल सत्ययुग आदिमा देवताहरूको थियो । यहाँ त सबैलाई श्री श्री भनिदिन्छन् । वास्तवमा श्री अक्षर हो नै पवित्रताको । अरू धर्मका कसैले पनि आफूलाई श्री भन्दैनन् । श्री पोप भन्छन् र ? यहाँ त सबैलाई भनिरहन्छन् । कहाँ हंस मोती टिप्नेवाला, कहाँ बकुल्ला गन्द (फोहोर) खानेवाला । फरक त छ नि । यिनी देवताहरू हुन् फूल, त्यो हो ईश्वरको बगैँचा (गार्डन अफ अल्लाह) । बाबाले तिमीलाई फूल बनाइरहनुभएको छ । बाँकी फूलहरूमा विविधता (भेराइटी) छ । सबैभन्दा राम्रो फूल हो राजा फूल (किङ्ग फ्लावर) । यी लक्ष्मी-नारायणलाई नयाँ दुनियाँको राजा-रानी फूल (किंग क्वीन फ्लावर) भनिन्छ ।

तिमी बच्चाहरूलाई आन्तरिक खुशी हुनुपर्छ । यसमा बाहिर केही गर्नुपर्ने हुँदैन । यी बत्ती आदि जलाउनुको पनि अर्थ हुनुपर्छ । शिव जयन्तीमा जलाउनुपर्छ या दीपावलीमा ? दीपावलीमा लक्ष्मीको आह्वान गर्छन् । उनीसँग पैसा माग्छन् । जबकि भन्दारा भर्नेवाला त शिव भोला भन्दारी हुनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ- शिवबाबाद्वारा हाम्रो अखुट खजाना

भरिन्छ । यो ज्ञान रत्न धन हो । वहाँ पनि तिम्रो पासमा अथाह धन हुन्छ । नयाँ दुनियाँमा तिमी मालामाल हुनेछौ । सत्ययुगमा अथाह हीरा-जुहारत थियो । फेरि त्यही हुनेछ । मनुष्यहरू अलमलिन्छन् । यो सबै खत्तम हुनेछ, फेरि कहाँबाट आउनेछ ? खानीहरू खनिसके, पहाडहरू भत्किसके फेरि कसरी हुनेछ ? भन, इतिहास दोहोरिन्छ नि, जे पनि थियो त्यो फेरि दोहोरिनेछ (रिपीट हुनेछ) । तिमी बच्चाहरू पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, स्वर्गको मालिक बन्नको लागि । स्वर्गको इतिहास-भूगोल (हिस्ट्री-ज्योग्राफी) फेरि दोहोरिनेछ (रिपीट हुनेछ) । गीतमा छ नि- हजुरले सारा सृष्टि, सारा समुद्र, सारा पृथ्वी हामीलाई दिनुभयो जुन कसैले हामीबाट छिन्न (खोस्न) सक्दैन । त्यसको तुलनामा अहिले के छ र ! जमिनको लागि, पानीको लागि, भाषाको लागि लड्छन् ।

स्वर्गका रचयिता बाबाको जन्म मनाइन्छ । अवश्य उहाँले स्वर्गको बादशाही दिनुभएको हुनुपर्छ । अहिले तिमीलाई बाबाले पढाइरहनुभएको छ । तिमीले यस शरीरको नाम रूपबाट अलग भएर आफूलाई आत्मा सम्झनु छ । पवित्र बन्नु छ- या त योगबलबाट या त सजाय खाएर । फेरि पद पनि कम हुन जान्छ । विद्यार्थीहरूको बुद्धिमा रहन्छ नि- हामी यो पद पाउनेछौ । शिक्षकले यति पढाउनुभएको छ । फेरि शिक्षकलाई पनि सौगात दिन्छन् । यहाँ त बाबा तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । तिमी फेरि भक्तिमार्गमा उहाँलाई याद गरिरहन्छौ । तर बाबालाई तिमी सौगात के दिन्छौ ? यहाँ त जे पनि देख्छौ त्यो त रहनु छैन । यो त पुरानो छी-छी दुनियाँ हो त्यसैले त मलाई बोलाउँछन् । बाबा तिमीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ । यस खेललाई याद गर्नुपर्छ । ममा रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको नलेज छ, जुन तिमीलाई सुनाउँछु, तिमी अहिले सुन्छौ फेरि भुल्दछौ । पाँच हजार वर्षपछि फेरि चक्र पूरा हुनेछ । तिम्रो पार्ट कति प्यारो (लवली) छ । तिमी सतोप्रधान र प्यारो (लवली) बन्दछौ । फेरि तमोप्रधान पनि तिमी नै बन्दछौ । तिमीले नै बोलाउँछौ बाबा आउनुहोस् भनेर । अब म आएको छु । यदि निश्चय छ भने श्रीमत्तमा चल्नुपर्छ । गल्ती गर्नुहुँदैन । कति बच्चाहरू मतभेदमा आएर पढाइ छोडिदिन्छन् । श्रीमत्तमा चलेनौ, पढेनौ भने फेल पनि तिमी नै हुनेछौ । बाबा त भन्नुहुन्छ- आफैँलाई दया गर । हर एकले पढेर आफैँलाई राजतिलक दिनु छ । बाबाको त हो पढाउने ड्युटी, यसमा आशीर्वादको कुरै छैन । फेरि त सबैलाई आशीर्वाद गर्नुपर्छ । यो कृपा आदि भक्तिमार्गमा माग्छन् । यहाँ त्यो कुरा छैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

घारणाको लागि मुख्य सार :

- १) प्रवृत्तिमा रहेर आपसमा रेस गर्नु छ । तर यदि कुनै कारणले एउटा चक्का ढिला भए पनि उसको पछि लागेर रोकिनु छैन । स्वयम्लाई राजतिलक दिने लायक बनाउनु छ ।
- २) शिव जयन्ती बडो धुम-धामसँग मनाउनु छ, किनकि शिवबाबाले जुन ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ, त्यसले नै तिमी नयाँ दुनियाँमा मालामाल बन्नेछौ । तिम्रो सबै भण्डार भरिपूर्ण हुनेछ ।

वरदान:- सदा एकरस मूडद्वारा सर्व आत्माहरूलाई सुख-शान्ति-प्रेमको अञ्जली दिनेवाला महादानी भव

तिमी बच्चाहरूको मनस्थिति (मूड) सदा खुशीको, एकरस रहनुपर्छ । कहिले निराश (मूड अफ), कहिले मूड धेरै खुशी... यस्तो नहोस् । सदा महादानी बन्नेवालाको मनस्थिति कहिल्यै बदलिदैन । देवता बन्नेवाला अर्थात् दिनेवाला । तिमीलाई कसैले जे दिए पनि तिमी महादानी बच्चाको सबैलाई सुखको अञ्जली, शान्तिको अञ्जली, प्रेमको अञ्जली देऊ । तनको सेवाको साथसाथै मनद्वारा यस सेवामा व्यस्त (बिजी) रह्यौ भने डबल पुण्य जम्मा हुनेछ ।

स्लोगन:- तिम्रा विशेषताहरू प्रभु प्रसाद हुन्, यसलाई केवल स्वयम्प्रति प्रयोग (यूज) नगर, बाँड र बढाऊ ।